

De levensdagen bewandelend als de weg van het weg zijn in je welzijn, laten we wel zijn, rijm tikt op het ritme van de tijd als je pols die je doorsnijdt in gedachte, maar toch blijf je waarachtig stappen maken in het daglicht al vanaf het jaar 1984, de zuster die me vastheeft, krampachtig, koortsachtig als ze me afgeeft en ik de eerste stap neem, navelstreng afgeknipt terwijl de stres niet afneemt al vorens ik mijn eerste stap neem en teken met balpenneninkt die niet afgeeft, zwart gat dat ik niet afgeef als ik een trap geef tegen de planeet die in de stadsgeest leeft in verbeelding, verwilderd, verzilking van de zoden aan de dijk in verbeelding, fotografisch perspectief in diagonale bespeling van de camera als heling van de munt mijn stamina, platina, marginaal een weg vindend uit de vagina, machine geboren ontheveld in nivelering van mijn status daar in de straten Ja, frustratie en tranen daar levend, inlevend in mijn eigen vermogen, ontheveld in onvermogen empatisch raar ik zie de beelden... Ja ik zie de beelden helder voor me in vogelperspectief, ander objectief, is subjectief terwijl je niets ziet, de juiste suggestie van ambities, in principe vervliegend in transitie, het verliezen van je controle doorrollend in preciezie... De perfecte imperfectie verklaard op jezelf in reflectie afdwaling van je perceptie, wazig worden door je netvlies

Tekst: Nathan de Visser - kunstenaar en beat poet